

Sygn. akt IV CZ 95/12

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Grzegorz Misiurek
SSA Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko P. K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 października 2012 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie drugim wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 kwietnia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2012 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki i zasądził od niej koszty zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne na podstawie art. 98 oraz 108 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego powódka zarzuciła naruszenie art. 100 oraz 102 k.p.c. Wniosła o zmianę tego postanowienia przez odstąpienie od obciążania jej kosztami zastępstwa procesowego pozwanego oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa przed sądem apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 98 § 1 k.p.c., koszty postępowania ponosi strona przegrywająca sprawę. Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie, poprzez art. 391 § 1 k.p.c., także w postępowaniu apelacyjnym. Apelacja powódki została oddalona w całości, dlatego zachodziła podstawa do zastosowania tego przepisu do rozliczenia kosztów postępowania apelacyjnego, nie zaś art. 100 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. stanowiącego o wzajemnym zniesieniu lub stosunkowym rozdzieleniu kosztów postępowania między obydwie strony procesu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań.

Nawiązując z kolei do tego zarzutu naruszenia art. 102 k.p.c., należy zauważyć, że z przepisu wynika, że przesłanką umożliwiającą ograniczenie lub wyłączenie obowiązku zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez stronę przegrywającą sprawę jest wystąpienie przypadku szczególnie uzasadnionego. Ocena, czy zachodzą takie okoliczności ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu przez sąd orzekający w danej instancji, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. W związku z tym ocena tego sądu o istnieniu bądź braku istnienia przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 102 k.p.c. może być podważona tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2012 r., III CZ 25/12, niepubl., z dnia 11 maja 2012 r., II CZ 5/12, niepubl., z dnia 9 lutego 2012 r., III CZ 2/12, niepubl., z dnia 26 stycznia 2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 98.). W ocenie Sądu Najwyższego,

w okolicznościach sprawy nie można przyjąć, aby w sprawie występował przypadek uzasadniający w sposób oczywisty zastosowanie art. 102 k.p.c. Należy mieć bowiem na uwadze, że dochodzone przez powódkę roszczenie zostało w znacznej części uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji. Kwestionując zasadność oddalenia powództwa w pozostałej części, powódka musiała liczyć się z ryzykiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego przeciwnikowi procesowemu w razie negatywnego dla niej rozstrzygnięcia sądu odwoławczego. W tych okolicznościach trudna sytuacja materialna i osobista powódki nie może mieć decydującego znaczenia dla przyjęcia, że zachodziły przesłanki do zastosowania art. 102 k.p.c. jako podstawy rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.